

L'infern de Munar

Maria Antònia Munar ha passat de ser la dona més poderosa de Balears a viure una situació de màxim risc judicial, fins i tot podria anar a la presó.

La situació judicial de Maria Antònia Munar s'està complicant fort ferm. Ja té una sentència a sobre, a l'espera de la resolució del Tribunal Suprem sobre el recurs presentat per la seva defensa, i ara, just quan s'ha d'asseure novament al banc dels acusats –aquesta setmana– les confessions

L'antigament poderosa Maria Antònia Munar veu com els problemes judicials se li acaramullen

del seu antic amic i ex-dirigent d'UM, Bartomeu Vicens, li obren un altre flanc molt perillós. Tot plegat situa l'ex-presidenta d'Unió Mallorquina (1992-2007), del Consell de Mallorca (1995-2007) i del Parlament de les Illes Balears (2007-2010) a les portes de l'infern.

Primera condemna. El mes de juliol de l'any passat l'Audiència de Palma va condemnar Maria Antònia Munar a cinc anys i mig de presó en considerarla responsable de l'entrega de diners públics del Consell –240.000 euros– a una empresa per fer un programa de ràdio que en realitat mai no es va fer. Igualment condemnà Miquel Nadal, que havia estat amic seu i vice-president del Consell i d'UM, a dos anys i mig de presó. Una pena reduïda, amb relació a la de Munar, malgrat que se'l considerà culpable dels mateixos delictes, gràcies a la seva col·laboració amb la justícia, la qual consistí en la confessió dels fets en els quals incriminà Munar. A més d'ells dos, també foren condemnades sis persones més, a penes inferiors, entre les quals destaca la que fou cap de Comunicació del Consell, la periodista Margarita Sotomayor, sobre qui va recaure una pena de cinc anys.

Munar va reaccionar davant la sentència assegurant que era condemnada "sense proves" i "només" pel testimoni de Nadal. Negà que hagués comès cap delictes i es presentà públicament com la víctima "d'una persecució" i d'una sentència "política". Aquesta tesi de la conspiració en contra seva i de l'antiga cúpula d'UM ha estat profusament utilitzada l'últim any per l'antic entorn de Munar. Fins i tot aquest entorn –format per gent que havia ocupat càrrecs de segona fila– adquirí un diari digital mallorquí per fer córrer la teoria segons la qual l'antiga cap d'UM és "perseguida".

El passat mes de març, Munar rebé una nova contrarietat. La fiscalia del Tribunal Suprem entregava el seu informe a la sala que haurà de veure el recurs presentat contra la sentència de l'Audiència de Palma, en el qual qualifica "d'absurda" la pretensió d'anul·lar la pena imposada i demana la "ratificació" dels cinc anys i mig.

En cas que el Suprem confirmi la pena, com demana la Fiscalia, Sa Prin-

cesa, tal com era coneguda a Palma, haurà d'entrar a la presó provincial de dones. Però ni així se saldarien els seus problemes amb la justícia, perquè aquesta setmana hauria de començar –si no s'ajorna– el segon judici en contra d'ella, el qual judici culminarà la investigació del cas conegut amb el nom de *can Domenge*.

Un judici que ve precedit d'una novetat important. Qui fou també amic de Munar i també ex-dirigent d'UM, Bartomeu Vicens, que ja és a la presó per dos casos més, confessà fa tres setmanes a la Fiscalia que ell, Munar i Nadal es repartiren 600.000 euros en comissions il·legals.

El triangle desfet. A dalt de la cúpula d'UM hi havia Maria Antònia Munar, la qual es va envoltar sempre de persones de la màxima confiança personal, a més de política. Entre aquesta gent figurava Miquel Nadal. Munar el féu vice-president del Consell el 2001 –càrrec que ocupà fins el 2007– i també arribà a ser vice-president d'UM amb Munar de presidenta i, quan ella deixà el càrrec, en va ser president entre 2007 i 2009. Una altra peça fonamental dins aquest entramat de poder era Bartomeu Vicens, qui ocupà la secretaria general d'UM entre 1997 i 2003, a més de ser posat per Munar al davant de la molt delicada Conselleria del Territori del Consell entre 2003 i 2007 i que, a més, va ser diputat i portaveu d'UM al Parlament el 2007.

Els tres eren el triangle del poder d'UM. Durant anys marcaren la política mallorquina i balear fins que les divergències polítiques començaren a allunyar Nadal dels altres dos. Però el més rellevant que els va separar no va ser la política, sinó els processos judicials en què tot tres s'han vist immersos i que en tres anys –de 2010 ençà– els ha enfrontat durament.

Primer va ser Nadal qui acusà Munar en el cas *maquillatge* i així tenir un bon tracte de la Fiscalia. El fet que l'ex-vice-president del Consell i d'UM col·laborés amb la justícia d'aquesta manera no li ha evitat altres problemes. Com la segona condemna, l'octubre de l'any passat, per haver pagat irregularment una quantitat a un batlle amic seu quan era conseller de Turisme. La

La confessió de Bartomeu Vicens (a la foto), antic vice-president d'UM i del Consell de Mallorca, situa la seva antiga amiga a les portes de l'infern.

Del 'munarat' a l'abisme

En els anys que Munar era coneguda com *Sa Princesa* i sobre la qual pivotava el poder polític mallorquí i balear –entre 1995 i 2007 pactà amb la dreta i amb l'esquerra–, s'anomenava irònicament, la sobrerepresentació política d'UM, el *munarat*. Tant si pactava amb el PP de Jaume Matas com amb el PSOE de Francesc Antich –i amb la resta de l'esquerra– ella es quedava amb el Consell de Mallorca governat en exclusiva malgrat tenir només dos (1995) i tres diputats (1999 i 2003), o el 2007, amb tres escons més, obtenia la presidència del Parlament per a ella i abundant poder institucional al Govern balear i al del Consell mallorquí per als seus homes i dones de confiança.

Ningú no podia imaginar que passaria al cap de pocs anys. Segurament, menys que ningú, ella mateixa. Però el cert és que el *munarat* ha mutat en un *via crucis* judicial que situa Maria Antònia Munar a punt de caure a l'abisme.

condemna va ser dura: quatre anys i set mesos. S'hi ha recorregut en contra, però el futur judicial de Nadal és molt negre. Sobretot perquè encara ha de ser jutjat també –com Munar i Vicens– pel cas *can Domenge* i per cinc casos més, si no n'apareixen de nous.

Els avatars judicials han enfrontat Munar i Nadal. Quan s'asseien al banc dels acusats evitaven mirar-se. Ho hauran de tornar a evitar aquesta setmana. Però és que també coincidirán en tots els altres casos que els esperen, fins a cinc de moment.

Des que començaren els problemes judicials, Munar i Vicens –i d'altres– mantenien encara l'amistat i la fàctica col·laboració. Tant que, després de la primera condemna a Vicens, Munar li va deixar 100.000 euros per no haver d'entrar a la presó, abans de la confirmació de la pena pel Suprem que suposà l'ingrés a presidí, el juliol de 2010.

Aquest setmanari ha pogut conèixer que Munar havia ofert ajuda a tots els implicats, normalment posant a la seva disposició determinats advocats. Els que rebutjaren l'oferiment han seguit línies pròpies de defensa, a vegades pactant amb la Fiscalia per tenir penes baixes i no haver d'entrar a la presó. Vicens no era d'aquests. Mantenia la confiança i col·laboració amb Munar. Fins que s'ha rendit i ha pactat amb la Fiscalia.

El tercer de l'antic triangle de poder d'UM, Miquel Nadal, veu com se li acaramullen judicis i penes i podria estar pensant de pactar amb la Fiscalia.

La confessió de Vicens. Vicens entrà a la presó el juliol de 2010 per complir tres anys. Durant el primer any i busques aguanta enter i sense desviar-se un mil·límetre de la defensa que ja havia practicat anteriorment. Si tot anava bé, al cap de poc temps podria sortir una volta complida la major part de la pena. Però el maig de 2012 tot es va tòrcer. L'Audiència el condemnava a tres anys més per haver pagat irregularment doblers públics a un amic seu. En total, doncs, sis anys i mig. La possibilitat d'una sortida ràpida de la presó s'esfumava. Pitjor encara: al cap de poc temps coneixia que la Fiscalia li demanaria pel *cas can Domenge* uns 19 anys més de presó.

Vicens és casat i té dues filles menors d'edat. La situació familiar, com és bo d'entendre, se li posava molt costa amunt. Però és que el drama encara es feia més terrible perquè la Fiscalia acusava la seva esposa, en un altre cas anomenat Metalumba, i li demanava 15 anys de presó.

Vicens intentà pactar amb els fiscals, però les converses, en primera

instància, fracassaren perquè es resistia a acusar la seva amiga Munar i reconèixer que havien cobrat diners il·legalment, com sospitava la Fiscalia. Però finalment sembla que la situació familiar va ser un pes excessiu per a les espatlles de Vicens.

No digué res als seus advocats sinó que, a través d'una altra persona, que actuà d'intermediari, es posà en contacte amb la Fiscalia. Els seus advocats renunciaren a continuar amb la defensa de l'ara penedit. El pacte amb la Fiscalia va ser ràpid. Vicens cantà. I de quina manera.

Segons l'escrit de confessió que Vicens signà, i d'acord amb les filtracions que s'han produït, l'ex-diputat

La situació judicial de Munar es va complicant fort ferm, i més que ho farà

assegura que ell, Nadal i Munar es repartiren uns 600.000 euros producte del suborn per atorgar a una determinada empresa el concurs de venda d'un terreny urbà a Palma –propietat del Consell– perquè hi construís habitatges de luxe. Com per ventura el lector deu recordar, aquest cas, conegut pel nom del terreny, can Domenge, es va iniciar quan l'empresa perdedora del concurs, la catalana Núñez i Navarro, portà als tribunals l'assumpte assegurant que hi havia hagut irregularitats.

Vicens obtindrà del pacte amb la Fiscalia una petició de pena global per tots els delictes per què pugui ser condemnat en tots els casos que fins ara té oberts. Això, a la pràctica, suposaria uns nou anys, que, com que en porta ja quasi tres, els càlculs que fan advocats consultats a Palma indiquen que amb aproximadament un any i busques més podria demanar el tercer grau i, així, sortir de la presó durant el dia i només anar-hi a dormir. Això podria passar a finals de l'any que ve o tot just començat l'altre.

La confessió de Vicens deixa tota sola i en una situació de màxim risc Munar. Encara podria ser molt pitjor si l'altre antic amic, Nadal, intenta –com algunes fonts asseguren– un pacte semblant al de Vicens amb la Fiscalia.

Els advocats de Munar han demanat l'ajornament del judici que ha de començar aquesta setmana, el del *cas can Domenge*, perquè consideren que la confessió de Vicens “contamina” el judici. Però la Fiscalia diu que no hi ha cap motiu per a ajornar res, perquè els fets de la confessió seran motiu d'una altra instrucció judicial i, si s'esqueia, d'un altre judici, en el qual estaran acusats Vicens, Nadal i Munar, entre d'altres.

L'antic entorn de Munar, a través del diari digital abans referit, així com per altres vies, ha criticat l'actuació de la Fiscalia, però el fet cert és que aquestes pràctiques no és la primera vegada que les usa. I de fet, els fiscals les defensen com a forma legítima d'actuar. Un d'ells, Juan Carrau, en un acte celebrat per una organització professional de fiscals, a Palma, defensà aquesta tàctica per a aconseguir confessions dels implicats en casos de corrupció política.

Miquel Payeras